

Rügyfakadás Tündérkertben

Bábszínházunk éghajlati viszonyai igencsak különlegesek: Tündérkertünkben télen-nyáron terem mese, gyermekek és felnőttek egyaránt szedegethetnek maguknak benne mesevirágokat, sőt, egy évelő növényként is akad! Tavaly májusban ültettük el *A helység kalapácsa* nevet viselő, nagyobbacs-káknak szánt előadásunk magját, és az idén május elejétől az ifjúsági bérletes közönség szemtanúja lehet kivirágzásának!

Mintha tegnap lett volna! – sóhajthatott volna fel Megyeri Béla, Asbóth Anikó, Reschosky György és Szabó Tibor 2007 májusában egy meleg délutánon, *A helység kalapácsa* olvasópróbáján. Ők ugyanis annak idején a bábszínészképző stúdióban vizsgadarabként kapták Csikos Sándor színművésztől Petőfi Sándornak ezt a komikus hőseposzát, amivel általános iskolai tanulmányaik alatt találkoztak először, de nem utoljára. Remek tévéjáték is készült belőle, amin jókat derültek a fent nevezettek, valamint azok a később bábozni kezdő ifjú kollégáik (Papp Melinda, Balogh András, Nagy Mónika, Hell Krisztina, Oláh Tímea, Pallai Mara és Kiss Gergely Máté), akik szintén szövegvényüket szorongatva ültek a színházteremben azon a délutánon. Ült még ott egy másik Szabó Tibor is velük: Marosvásárhelyről, az anyaszínházából érkezett Debrecenbe, hogy elbeszélője, mesélője, Petőfi Sándora legyen a történetnek, amit a bábosok egy mindent tudó marionett-színpadon fognak eljátszani szicíliai marionettbábokkal. (Ez aztán kihívás a

nagy technikai tudást igénylő klasszikus bábokkal egyre ritkábban dolgozó bábosnak és a „köszínházból” érkező színészek egyaránt!)

A nézőtéren ült még Árkosi Árpád rendező, a titkok tudója, Dobák Lívია dramaturg, a penna fogója (ő dolgozta át úgy Petőfi művét, hogy bábszínpadon bemutathassuk), Szokolay Dongó Balázs, a lant pengetője (azaz zeneszerzője) és Boráros Szilárd, a bábok és a díszlet aranykezű tervezője. Az eposzi jelzők nem véletlenül bukkannak fel már az előadás alkotóinak megnevezésekor, hiszen a lánglelkű költő is ilyen nyelvi eszközök segítségével tárta olvasói elé a történetet:

Szélestenyerű Fejenagy, a helység (értsd: falu!) kovácsa olthatatlan szerelemmel szereti a falu kocsmárosnőjét, a szemérmes Erzsókot, miként a lágszívű kántor is (ehhez azért az amazontermészetű Márta asszonynak, a kántor feleségének is lesz egy-két szava!). Az 55 éves szépasszony bájait szintén nagyra értékeli Harangláb, a fondorlelkületű egyházi és Bagarja uram, a béke barátja, de nem közömbös Erzsók iránt vitéz Csepű Palkó és a kocsmazuzsikusbändája sem. Így aztán olyan verekedés kerekedik, hogy még a kocsmafalai is kidőlnek. Végül a kevésszavú bíró tesz igazságot: a garázdák elnyerik méltó büntetésüket, s a büntetés letelte után Fejenagy nőül veszi Erzsókot.

Roppant mulatságos előadás lehet ez azok számára, akik már értik a nyelvi leleményeket, és értékelné tudják a mindennapitól elrugaszzkodó, képpé-játékká formálódó bábos megoldásokat. De kik is ŐK?

A *belység kalapácsa* egy új vojtinás kezdeményezés, az ifjúsági bérlet bevezetése okán kívánczított bábszínpadra. Ennek keretében a bábszínház 10-től 99 éves korig kínál igényes, sokszínű, változatos műfajú előadásokat, melyek a magyar irodalom ismert és kevésbé ismert remekműveit

veszik alapul. A mi épp készülő „remekművünk” mellett a szintén nálunk bemutatott *Mutatványos vitézek* és a Márkuszínház *Csongor és Tünde*-je azok, amiket jelenleg ebben az új bérletben ajánlunk a közönségnek.

Szóval: próbáljunk, és lássuk, mit szólnak majd a nézők! MAJD, azaz a 2007/2008-as évadban, mert hogy akkor indul az ifjúsági bérletsorozat... De hát addig is valahol csak meg kellene mutatni ezt a jóféle, humoros, ízes előadást, hisz' szeretjük, és ez aztán bábelőadás a javából! „Szeretnek az istenek engem”- mondhatta volna a Vojtina Petőfivel szólva, mert épp 2007 májusának végén rendezték meg Pécsen a Nemzetközi Felnőtt Bábfesztivált, ahol versenyen kívül eljátszhattuk *A belység kalapácsa*-t. Igaz, kalandosra sikeredett a tulajdonképpeni „bemutatónk”, mert a fellépésünk napján rövid kihagyásokkal egész nap esett az eső, és mi az ottani Horvát Színház szabadtéri színpadán építettük fel díszletünket... Végül is az előadás idejére szünetet tartott az égi áldás, úgyhogy a zsúfolásig telt nézőtérön önfeledten élvezhette mindenki a helységi kovács szerelmi történetét. (És mi sem bántuk nagyon, hogy megúsztuk szárazon!)

Azóta eltelt egy esztendő... Most újra kézbe vesszük bábjainkat, felelevenítjük, amit tavaly már „összekovácsoltunk” (valószínűleg új ötletekkel és játékokkal is kiegészítve azt) – és kíváncsian várjuk a debreceni nézősereget!

Papp Melinda